

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.390 van 19 februari 2001
in de zaak A. 100.229/XII-2939.**

In zake : Jozef VAN EETVELDE
die woonplaats kiest bij
advocaat P. VAN EECKHAUT,
kantoor houdende te GENT,
Recollettenlei 41

tegen :

de stad LOKEREN,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. ROMBAUT en M. STOMMELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18, bus 25.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jozef VAN EETVELDE op 8 februari 2001 heeft ingediend waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging van "de preventieve schorsing opgelegd door het College van Burgemeester en Schepenen op 22 januari 2001, onmiddellijk in werking getreden en bevestigd op 29 januari 2001, tot 23 februari 2001";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 9 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 februari 2001, om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
G. VAN HAEGENDOREN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
P. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor verzoeker, en van
advocaten R. ROMBAUT en M. STOMMELS, die verschijnen
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
D. MAREEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad
van State;

Overwegende dat de feiten dienstig voor de
beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende
zijn :

1. Op 29 december 2000 ontvangt het
stadsbestuur van Lokeren een brief van de procureur des
Konings, waarbij wordt bericht dat ten laste van
verzoeker, directeur van de Stedelijke Academie voor
Muziek en Woord, een zaak wegens valsheid in geschriften
is vastgesteld op de terechtzitting van de correctionele
rechtbank te Dendermonde van 6 februari 2001. De
tenlasteleggingen hebben in essentie betrekking op
manipulaties bij de registratie van leerlingengegevens
in de Stedelijke Academie.

2. In zitting van 22 januari 2001 besluit het
college van burgemeester en schepenen verzoeker bij
hoogdringendheid een preventieve schorsing op te leggen,
verzoeker uit te nodigen voor een verhoor over de
preventieve schorsing op 29 januari 2001, verzoeker
tijdens de preventieve schorsing te ontheffen van de
verplichting dienstprestaties te leveren en hem te
verbieden aanwezig te zijn binnen de onderwijsinstelling

en, "voor zoverre als nodig" deze beslissing ter bekrachtiging voor te leggen aan de gemeenteraad in zijn zitting van 19 februari 2001.

3. Op 29 januari 2001 hoort het college van burgemeester en schepenen verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman. Diezelfde dag besluit het college dat de beslissing van 22 januari 2001 "wordt bevestigd";

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker drie middelen opwerpt;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel put uit de schending van artikel 67 van het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991, van artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra (hierna: het tuchtbesluit), evenals van het algemeen beginsel van de hoorplicht, omdat de preventieve schorsing werd uitgesproken op 22 januari 2001 zonder dat hij op enigerlei wijze werd gehoord, terwijl geen afdoende bewijs door de overheid werd gegeven dat het om een hoogdringend geval zou gaan;

Overwegende dat het college, wat zijn besluit van 22 januari 2001 betreft, toepassing heeft gemaakt van artikel 5, tweede lid, van het tuchtbesluit welke bepaling de overheid toelaat in hoogdringende gevallen de preventieve schorsing onmiddellijk uit te spreken, onder de verplichting betrokkene na de uitspraak onverwijld te horen; dat de grieven van verzoeker met betrekking tot het bestreden besluit van 22 januari 2001 dan zo moeten worden begrepen dat hij het college verwijt, niet dat het op 22 januari 2001 de hoorplicht heeft miskend, maar wel het begrip hoogdringendheid; dat onder de motieven die het college in het algemeen inroept om de preventieve schorsing te verantwoorden, de hoogdringendheid specifiek en uitsluitend verantwoord lijkt te zijn door de nakende datum van de correctionele zitting van 6 februari 2001; dat het besluit echter niet afdoende lijkt te verantwoorden waarom het met die correctionele zitting voor ogen onmogelijk zou zijn geweest om verzoeker nog te horen, en dit zelfs met naleving van de bij artikel 5, eerste lid, van het tuchtbesluit voorgeschreven termijn van drie dagen die hem gegund moet worden voor de voorbereiding van zijn verweer; dat dit des te meer klemmt nu het college blijkbaar op 22 januari 2001 reeds wist dat het op 29 januari 2001, dus nog steeds ruim een week voor de zittingsdag van de correctionele rechtbank die als verantwoording van de hoogdringendheid werd aangehaald, in staat was verzoeker te horen; dat verzoeker bij het bestreden besluit van 22 januari 2001 immers werd uitgenodigd voor een hoorzitting op 29 januari 2001;

Overwegende dat verzoeker niet onmiddellijk na de bestreden beslissing van 22 januari 2001 hiervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging heeft gevorderd, maar integendeel verkozen heeft om het resultaat af te wachten van de hoorzitting op 29 januari 2001, in de hoop dan een voor

hem gunstiger beslissing te verkrijgen; dat het besluit van 29 januari 2001, dat genomen is na het horen van verzoeker en van zijn raadsman en blijkens de overwegingen van het besluit na contactvergaderingen van het gemeentebestuur met de leerkrachten van de academie, geen louter bevestigende beslissing lijkt te zijn van het besluit van 22 januari 2001; dat verzoeker niet betwist dat hij bij de beslissing van 29 januari 2001 naar behoren is gehoord; dat de hem grievende onregelmatigheid bij de beslissing van 22 januari 2001 daarmee lijkt te zijn rechtgezet; dat verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat de onwettigheid van de beslissing van 22 januari ook aan de beslissing van 29 januari toegerekend moet worden, omdat van het college in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het op een eenmaal ingenomen standpunt zou terugkomen; dat, nu het miskennen van de hoorplicht de enige onregelmatigheid is die verzoeker aan de te dezen gevolgde procedure verwijt, deze stelling in de huidige stand van de procedure noch in abstracto noch in concreto wordt bijgetreden : ten eerste omdat de procedure zoals deze door het college is gevolgd geregeld wordt bij artikel 5, tweede lid, van het tuchtbesluit, welke de overheid in geval van hoogdringendheid verplicht om de betrokkene na de uitspraak alsnog onverwijld te horen en dat verzoeker de wettigheid van deze bij besluit van de Vlaamse regering voorgeschreven procedure niet in vraag heeft gesteld, ten tweede omdat, voor zover verzoeker met zijn stelling dan het college vooringenomenheid zou verwijten, hij een loutere bewering formuleert die hij niet met concrete gegevens aannemelijk maakt; dat bijgevolg de desbetreffende onregelmatigheid met betrekking tot de hoorplicht bij de eerste beslissing van het college de beslissing van 29 januari 2001 niet aanrekenbaar lijkt;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending opwerpt van artikel 7, § 3, van het tuchtbesluit en van het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem, dat hij er op wijst dat hem op 27 april 1998 de tuchtstraf van de blaam is opgelegd in het kader van gelijkaardige feiten, terwijl tegen hem geen twee tuchtsancties kunnen worden uitgesproken voor dezelfde feiten en, bij gevolgtrekking, geen ordemaatregel;

Overwegende dat de preventieve schorsing aan verzoeker uitsluitend is opgelegd omwille van het feit dat hij strafrechtelijk wordt vervolgd en niet in het kader van een tuchtprocedure; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel artikel 10 van de Grondwet geschonden acht; dat verzoeker in zijn uiteenzetting van dit middel echter slechts de grieven herhaalt die het voorwerp vormen van het eerste en het tweede middel, namelijk de schending van de hoorplicht en de schending van het beginsel non bis in idem; dat het middel in die mate samenvalt met de andere middelen en evenmin ernstig is; dat het voor het overige niet ontvankelijk is wegens obscuri libelli;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig zijn;

Overwegende, wat de eerste en de derde voorwaarde betreft, dat verzoeker het volgende uiteenzet in zijn verzoekschrift :

"III Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

A. Het nadeel is ernstig

Wanneer men de ordemaatregel, thans bestreden, van het College van Burgemeester en Schepenen zou toelaten, dan zal precies het beoogde doel van de ordemaatregel (goede werking van de dienst) totaal ongedaan worden gemaakt, en zal verzoeker het

ernstige nadeel ondergaan dat de pers, de bevolking, zijn eigen lerarenkorps, kortom de totale publieke opinie, zal "weten" dat hij door het College van Burgemeester en Schepenen ongeschikt wordt geacht om zijn taken verder uit te oefenen, en hij dan ook in het belang van de dienst wordt geschorst, wat al te duidelijk zal zijn, doordat hij naar zijn school niet kan terugkeren, wat uiteindelijk de nodige ruchtbaarheid met zich, zonder de minste twijfel zal meebrengen.

Het nadeel is even erg voor de persoon als voor de school; het lerarenkorps staat achter verzoeker, volledig zoals de inspectie (zie stukken). Door het lerarenkorps zelf wordt er gesteld dat het ganse gebeuren van de organisatiestructuur in het honderd loopt door de afwezigheid van hun directeur.

Bovendien kan niet worden ontkend dat de loopbaan van verzoeker door het voortzetten van deze preventieve schorsing ernstig zal worden geschaad.

Geen redelijk mens kan dit ontkennen.

B. Het onherstelbaar karakter van het nadeel

Wanneer verzoeker niet zou kunnen terugkomen dan zal de publieke opinie, zijn omgeving, het lerarenkorps inderdaad elk geloof in verzoeker onherstelbaar verliezen, en zal men hem als een verloren man aanzien, wat hemzelf moreel en in zijn carrière onherstelbaar benadeelt, want de publieke opinie zal achten, dat het vertrouwen van de inrichtende macht in hem nooit zal hersteld worden, gegeven het feit dat de strafrechter nog dient te beslissen over de schuldvraag en ondanks zijn formele betwisting van de strafrechterlijke schuld.

IV Uiterst dringende noodzakelijkheid

Het is duidelijk, dat de tijdspanne die nodig is om een gewone schorsingsprocedure af te werken zodanig is, dat het ernstig risico bestaat dat verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondergaan in de zin van de wet.

Dit spreekt voor zich : de publieke opinie acht nu reeds, nog voor de uitspraak van de Correctionele Rechtbank, gewag van de schuldigheid van verzoeker, door de genomen maatregel, dat verzoeker schuldig is, wat uiteraard contra legem is, maar verzoeker momenteel heel zwaar treft en benadeelt";

Overwegende dat de bestreden beslissing een tijdelijke maatregel is die geldt tot 23 februari 2001, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou zijn om het eventuele nadeel te keren;

Overwegende dat een preventieve schorsing die een tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke maatregel is en uitsluitend wordt genomen in het belang van de dienst, in beginsel geen nadeel kan veroorzaken dat niet naar behoren hersteld kan worden door een vernietigings-arrest; dat het uitzonderlijk anders kan zijn wanneer gegevens eigen aan de zaak van het tegendeel doen blijken;

Overwegende dat hetgeen verzoeker als nadeel uiteenzet in hoofde van de school, niet het vereiste persoonlijk nadeel betreft;

Overwegende dat een preventieve schorsing niet de bedoeling heeft om de betrokkene voor een schuldige tekortkoming te bestraffen en bijgevolg het vermoeden van onschuld volkomen intact laat; dat de bestreden beslissing op zich dus geen aantasting inhoudt van verzoekers reputatie en goede naam; dat de aantasting van verzoekers reputatie door hemzelf deels wordt gerelativeerd, nu hij stelt dat zijn lerarenkorps en de inspectie achter hem blijven staan; dat voorts de schade die verzoekers reputatie lijdt bij de publieke opinie niet rechtstreeks een gevolg is van de bestreden schorsing, maar wel van de correctionele dagvaarding waaraan blijkens de bestreden beslissing ruime publiciteit is gegeven in verschillende dagbladen alvorens de schorsing is uitgesproken;

Overwegende dat verzoeker ook met de schade aan zijn carrière enkel aan een moreel nadeel lijkt te refereren, aangezien aan de schorsing geen inhouding van wedde is verbonden en verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij "maar enkele maanden meer van zijn op ruststelling is verwijderd"; dat verzoeker daaromtrent stelt niet aanzien te willen worden als een "mislukt schooldirecteur" bij zijn pensionering; dat dit nadeel

niet het gevolg kan zijn van de bestreden beslissing die reeds eindigt op 23 februari 2001;

Overwegende dat verzoeker ten slotte geen middel aanwijst dat wegens zijn aard of zijn klaarblijkelijk kennelijke gegrondheid het nadeel als ernstiger en moeilijker te herstellen doet verschijnen dan het nadeel dat normaal uit een preventieve schorsing voortvloeit; dat alsnog niet blijkt dat de verwerende partij lichtvaardig gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verzoeker preventief te schorsen; dat de Raad van State, op dit ogenblik in de uiteenzetting over het nadeel een onvoldoende concrete grondslag vindt om dat nadeel als ernstig en moeilijk te herstellen te beschouwen;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien februari 2001, door :

de HH. G. VAN HAEGENDOREN,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. VAN HAEGENDOREN.